

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2429/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.V.37.295/2025/2. számú végzésével, valamint az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 57–58. §-ával, továbbá a fertőző betegségek és járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet 5–9. §-ával szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] A dr. Dora Márta ügyvéd által képviselt indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő.
- [2] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be, amelyben a Kúria Kfv.V.37.295/2025/2. számú végzése, a Fővárosi Törvényszék 48.K.704.390/2024/4. számú ítélete és a Budapesti Fővárosi Kormányhivatal X. kerületi Hivatal BP-10/NEO/04391-4/2024. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó továbbá az Abtv. 26. §-a alapján az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 57–58. §-a, valamint a fertőző betegségek és járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet (a továbbiakban: NM rendelet) 5–9. §-ában „szabályozott kötelező oltások rendszerének” az „Alaptörvénnyel való összhangját illető” vizsgálat lefolytatását kezdeményezte, s kérte az Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy az Eütv. és az NM rendelet támadott rendelkezései „nincsenek összhangban az Alaptörvénnyel, melyre tekintettel az Abtv. 41. § (1) bekezdésének megfelelően azokat semmisítse meg”.
- [3] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek a törvényszék által megállapított tényállása szerint Budapest Főváros Kormányhivatal [...] Kerületi Hivatala – az alapügy alperese – védőnői értesítés nyomán tájékoztató levelet küldött a kiskorú indítványozó – az alapügy felperese – törvényes képviselői részére, hogy gyermekük

nem részesült a 6. osztályban esedékes kötelező MMR revakcinációban és a dTap emlékeztető kampányoltásban. Az indítványozó törvényes képviselői a tájékoztató levelet 2024. június 26-án vették át. Miután ők az esetleges kontraindikációról vagy a védőoltás beadásának teljesüléséről visszajelzést nem adtak, az alperes 2024. július 19-én az indítványozó életkorhoz kötött kötelező védőoltásának elmaradása ügyében hivatali eljárást indított. Eljárásában az indítványozó törvényes képviselőit nyilatkozattételre és arra hívta fel, hogy csatolják az indítványozó kezelőorvosa által adott szakvéleményt, amely tanúsítja, hogy az indítványozó védőoltásban részesítése az indítványozó egészségi állapota miatt nem lehetséges, vagy a védőoltás az indítványozó egészségét vagy meglévő betegségét várhatóan károsan befolyásolná, és ezen körülmények változása belátható időn belül nem várható.

- [4] Az indítványozó törvényes képviselői 2024. július 5-én jogi képviselővel eljárva kérelmet nyújtottak be az alpereshez, amely alapján az alperes BP-10/NEO/04391-2/2024. iktatószámon mentesítési eljárást indított, s az indítványozó életkorhoz kötött kötelező védőoltásának elmaradása ügyében indított eljárását hivatalból felfüggesztette. Kérelméhez az indítványozó nem csatolt a védőoltás alóli felmentés alapjául szolgáló, a mentesítés indokoltságát alátámasztó kezelőorvosi szakvéleményt, e körben az alperest arról tájékoztatta, hogy annak elkészítése céljából megkereste az iskolaorvost, illetve a háziorvost, a beszerzése azonban még folyamatban van. Majd az alperes BP-10/NEO/04391-2/2024. számú végzésével hiánypótlásra hívta fel az indítványozót. A végzést az indítványozó jogi képviselője 2024. szeptember 9-én vette át, azonban a hiányzó szakvéleményt a végzésben megadott határidőben nem pótolta.
- [5] Ezt követően az alperes 2024. szeptember 23-án meghozta BP-10/NEO/4391-4/2024. számú végzését (a továbbiakban: megszüntető végzés), melyben az indítványozó életkorhoz kötött, kötelező MMR revakcináció és a dTap emlékeztető védőoltás alóli mentesítés iránti kérelme alapján BP-10/NEO/04391-2/2024. iktatószámon indult hatósági eljárást az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 47. § (1) bekezdés b) pontja alapján megszüntette. Indokolásában az Eütv. 58. § (3) és (3a) bekezdésére, valamint az NM rendelet 5. § (2), (5), (8) és (9) bekezdésére hivatkozott, valamint megállapította, hogy az indítványozó a hiánypótlásra előírt határidőn belül nem csatolta a hiánypótlásra felszólító végzésben nevesített kezelőorvosi szakvéleményt, annak hiányában pedig a mentesítés egészségügyi indokoltságát érdemben vizsgálni nem lehet, ezért az indítványozó kérelme nem bírálható el.
- [6] Az indítványozó az alperesi határozattal szemben keresetet terjesztett elő, melyben a megszüntető végzés megsemmisítését vagy hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Keresetében arra hivatkozott, hogy az alperes anyagi és eljárási jogszabálysértést követett el, mivel az Eütv. 58. § (4) bekezdésében foglaltak ellenére ügyfélként nem vonta be az eljárásba a kezelőorvosait, jöllehet hivatalból

tudomása volt személyükről. Azt is kifogásolta ennek kapcsán, hogy az alperes úgy szüntette meg az eljárást, hogy a tényállás felderítési kötelezettségét nem teljesítette. Hivatkozott arra, hogy az oltási tanácsadó orvosaival szemben is keresetet nyújtott be, melyben arra kérte a bíróságot, hogy kötelezze őket arra, hogy vérszérum és egyéb vizsgálatok útján vizsgálják az indítványozó olthatóságát, illetve a bíróság pótolja az általuk ki nem adott szakvéleményt, ami nélkül az alperes – az indítványozó szerint – nem dönthetett volna a mentesítési kérelemről. Sérelmezte, hogy „az alperes nem szerezte be a kórtörténetét, s tekintettel arra, hogy az olthatóságának kérdése nyilván szakkérdés, azonban az alperes ügyfélként nemhogy az iskolaorvost, de még a felperes jelenlegi házi gyermekorvosát sem vonta be ügyfélként az eljárásába annak érdekében, hogy őket nyilatkoztassa, de szakértői véleményt sem szerzett be annak érdekében, hogy a felperes oltható-e, az eljárása során megsértette az Ákr. 62. §-a szerint tényállás-tisztázási, valamint a 71. § szerinti szakértő kirendelésére vonatkozó kötelezettségét.”

- [7] A perben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék 48.K.704.390/2024/4. számú ítéletével a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróságnak a – kereseti kérelem korlátai között – a „perben az alperes oltás alóli mentesítés tárgyában indult eljárás megszüntetéséről rendelkező végzésének jogszerűségéről kellett döntenie.” A bíróság ítéletében figyelemmel volt azon bírósági gyakorlatra (Kúria Kfv.II.37.199/2020/6. számú ítélet, [31] bekezdés), mely szerint „a mentesítési feltételek fennállásának körében a bizonyítási teher a kérelmezőt terheli, az Eütv. 58. § (3a) bekezdése értelmében ugyanis a kérelemhez csatolni kell a mentesítés indokoltságát alátámasztó, a kezelőorvos által adott szakvéleményt, a hatóságnak pedig a közigazgatási eljárás során az a feladata, hogy a kezelőorvosi szakvélemény megalapozottságát vizsgálja, és azt az alátámasztó orvosi dokumentumokban foglaltakkal összevesse. A Kúria e döntésben külön kiemelte, hogy a hatóságnak nem feladata, hogy szakértő kirendelésével a kérelem hiányát maga pótolja. Kérelemre induló eljárás esetén, ahol a törvény kötelezően előírja a kérelemhez szakvélemény csatolását, ez a kérelmező, vagyis a perbeli esetben is a felperes kötelezettsége, a bizonyítatlanság pedig az ő terhére esik.” A fentiekben kifejtettek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy „az alperesnek a kezelőorvosi szakvéleményt alapul véve kellett volna döntést hoznia az indítványozó oltás alóli mentesítés iránti kérelme tárgyában, ennek hiányában a kérelem nem volt elbírálható. Az alperesnek a kérelem hiányosságát szakértő kirendelésével nem kellett pótolni és további tényállás-tisztázási kötelezettség sem terhelte, így jogszabálysértés nélkül döntött az eljárás megszüntetéséről.” Megjegyezte továbbá a bíróság, hogy „az alperes a hiánypótló végzésében adott tájékoztatásában felhívta a törvényes képviselő figyelmét az eljárás szünetelésének lehetőségére, amíg a kezelőorvos szakvéleménye beszerzésre kerül, azonban ezzel a lehetőséggel a felperes az eljárás során nem élt.”

- [8] Az elsőfokú ítélettel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria Kfv.V.37.295/2025/2. számú végzésével a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa)*, *ab)*, *ad)* alpontjaira és *b)* pontjára alapított felülvizsgálati kérelem befogadását a 118. § (2) bekezdésének alkalmazásával megtagadta.
- [9] Ezt követően az indítványozó alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszban az összes, az ügyben született döntést, valamint az Eütv. és az NM rendelet általa megjelölt rendelkezéseit támadta az Abtv. 27. § (1) bekezdése, illetve 26. § (1) bekezdése alapján. Alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény II. cikk, VI. cikk (1)-(2) bekezdése, VII. cikk (1) bekezdése, X. cikk (2) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdése, XX. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése, továbbá a Nemzeti Hitvallás, az Alaptörvény L) cikke, illetve R) cikke sérelmére hivatkozott a támadott döntésekkel, illetve a kifogásolt jogszabályi rendelkezésekkel összefüggésben.
- [10] Az indítványozó kifogásolta, hogy az „alperesi határozat, a Törvényszéki ítélet és a Kúria végzés lényegében a kk. gyermeket olyan oltás felvételére kötelezi, amelyet senki nem vizsgál, hogy a felvétele kk. gyermek érdekében áll-e.” Az indítványozó az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének és XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét arra hivatkozással állította, hogy az „alperes és az őt felülvizsgáló bíróságok súlyosan megsértették a tisztességes eljárást. Az alperes elmulasztotta a tényállás-felderítési kötelezettségét (Ákr. 62. §), és ami a legsúlyosabb, az Eütv. 58. § (4) bekezdésének egyértelmű rendelkezése ellenére nem vonta be ügyfélként a Panaszos kezelőorvosait. Ezzel a mulasztással semmisségi okot (Ákr. 123. § g)) idézett elő. A Törvényszék azzal, hogy ezt a gyakorlatot jóváhagyta, és egy jogilag tarthatatlan, a Kúria korábbi gyakorlatával is ellentétes értelmezést adott a »kezelőorvos« fogalmára, kiüresítette a jogorvoslati eljárást. A bíróság nem a jogszabályok pártatlan használatával biztosított jogvédelmet, hanem a hatósági jogsértést szentesítette. Ezzel Panaszos elesett attól a lehetőségtől, hogy a jogait egy független és pártatlan bíróság előtt érdemben érvényesíthesse.”
- [11] Az alkotmányjogi panasz szerint az „oltások egyesével is alkalmasak az emberi élet kioltására”, aminek alátámasztására hivatkozott az Eütv. 58. § (10) bekezdésére, valamint az interneten közzétett adatokra, s ezért a kiskorú oltásra kötelezését jogellenesnek vélte. Ezzel összefüggésben a támadott döntések kapcsán az indítványozó állította az Alaptörvény II. cikke szerinti emberi méltósághoz való joga, VII. cikk (1) bekezdése szerinti lelkiismereti és vallásszabadsága, X. cikk (2) bekezdésének rendelkezése („Tudományos igazság kérdésében az állam nem jogosult dönten...”), XX. cikk (1) bekezdése („Mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez.”) sérelmét a támadott döntések kapcsán. Alkotmányjogi panaszában hivatkozott továbbá az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésének sérelmére is, de ezt az indítványozó nem indokolta.

- [12] Az indítványozó a fentiekén túl az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján az Eütv. 57–58. § valamint az NM rendelet 5-9. § alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény II. cikkének, VI. cikk (1)–(2) bekezdésének, XV. cikk (5) bekezdésének és XVI. cikk (1) bekezdésének, továbbá a Nemzeti Hitvallás alapértékeinek, az Alaptörvény R) cikke értelmezési keretének, valamint L) cikkének sérelmére hivatkozással. Az indítványozó szerint „a kötelező oltások rendszere sérti az állampolgároknak, köztük különösen panaszosnak az Alaptörvény II. cikke, illetve az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés szerinti élethez fűződő jogát, és senki sem kötelezhető arra, hogy potenciálisan halált okozó orvosi beavatkozásnak vesse alá magát, mivel nem létezik olyan közérdek, amely érdekében az élet elvétele szükséges és arányos lenne.”
- [13] Alkotmányjogi panaszban az indítványozó több nemzetközi egyezmény sérelmére is hivatkozott, így megjelölte az Európa Tanácsnak az emberi lény emberi jogainak és méltóságának a biológia és az orvostudomány alkalmazására tekintettel történő védelméről szóló, Oviedóban, 1997. április 4-én kelt Egyezményét; Az emberi jogokról és a biomedicináról szóló Egyezményt, valamint az Egyezménynek az emberi lény klónozásának tilalmáról szóló, Párizsban, 1998. január 12-én kelt Kiegészítő Jegyzőkönyve kihirdetéséről szóló 2002. évi VI. törvény (a továbbiakban együtt: Oviedói Egyezmény) 6. cikk 1. pontjának sérelmét, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény (a továbbiakban együtt: EJE) sérelmét, valamint a Gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény (a továbbiakban: New Yorki Egyezmény) 3. cikk 1. pontjának, 6. cikkének, 24. cikk 3. pontjának sérelmét.
- [14] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendben meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. §, illetve 26. § (1) bekezdése szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [15] 2.1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói

döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. A kiskorú indítványozó a sérelmezett jogerős végzéssel zárult ügyben felperes volt, az alapügyben felperes a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, magánszemélyként indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll.

- [16] 2.2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzését, valamint a Fővárosi Törvényszék 48.K.704.390/2024/4. számú ítéletét is támadta.
- [17] Az Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a tekintetben, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, így a Kúria döntése megfelel az Abtv. 27. § (1) bekezdésben foglaltaknak, ezért alkotmányjogi panasszal támadható {lásd például: 3245/2019. (X. 17.) AB végzés, Indokolás [14]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [11]}.
- [18] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi végzése alkotmányjogi panasszal az általános szabályok szerint önállóan is támadható. Ilyen esetben az Alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. Az indítványozó a Fővárosi Törvényszék 48.K.704.390/2024/4. számú ítéletét külön alkotmányjogi panasszal nem támadta meg, ugyanakkor a Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdésére alapított döntése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül. Minderre tekintettel a Kúria végzése és azon keresztül a Fővárosi Törvényszék 48.K.704.390/2024/4. számú ítéletének állított alaptörvény-ellenessége is vizsgálható jelen eljárásban {lásd például: 3032/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [29]–[31]}.
- [19] Az indítványozó az Abtv. 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszban az alperes határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is indítványozta. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz. Az Abtv. 27. §-a közigazgatási szerv határozatával szemben alkotmányjogi panasz benyújtását nem teszi lehetővé.
- [20] 2.3. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzésével szemben nincs helye jogorvoslatnak. A bírósági eljárást befejező, rendes jogorvoslattal nem támadható

kúriai végzéssel szemben az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát.

- [21] 2.4. Alkotmányjogi panaszában az indítványozó zömében az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmére hivatkozott, de állította a Nemzeti hitvallás, az Alaptörvény L) cikke, illetve R) cikk (1)–(3) bekezdése sérelmét is. A Nemzeti hitvallás, az Alaptörvény L) cikke, illetve R) cikk (1)–(3) bekezdése nem Alaptörvényben biztosított jogot rögzít. E rendelkezések érdemi vizsgálatára az alkotmányjogi panasz alapján indult jelen eljárásban e tekintetben nincs lehetőség.
- [22] 2.5. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában hivatkozott az Oviedói Egyezmény, az EJEE, valamint a New Yorki Egyezmény rendelkezései megsértésére is, jóllehet az indítvány nem tartalmaz jogszabály nemzetközi egyezménybe ütközése vizsgálatára vonatkozó indítványt, és ilyen indítványt a természetes személy indítványozó nem is terjeszthetne elő [lásd Abtv. 32. § (2) bekezdése].
- [23] 2.6. Az indítvány egyebekben a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit nem teljesíti.
- [24] A határozott kérelem követelménye az Alkotmánybíróság gyakorlatában magában foglalja, hogy az indítványozónak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya {lásd pl.: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya” {lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}. Visszautasításra ad okot az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {lásd például: 3077/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [17]; 3022/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [18]–[19]}.
- [25] Az indítványozó mind az Abtv. 26. § (1) bekezdése, mind 27. § (1) bekezdése szerinti panaszában valójában a hazai oltási rendszer, valamint az indítványozónak az életkorhoz kötött kötelező védőoltás alóli mentesítés iránti kérelme alapján indult hatósági eljárást megszüntető döntés kritikáját fogalmazta meg, javarészt az interneten elérhető statisztikai adatok alapján, valamint az Alkotmánybíróság releváns gyakorlatának kritikai bemutatásán keresztül.
- [26] A Fővárosi Törvényszék Fővárosi Törvényszék 48.K.704.390/2024/4. számú ítélete nem az oltási kötelezettség megállapításának törvényessége tárgyában döntött, hanem kizárólag „az alperes oltás alóli mentesítés tárgyában indult eljárás megszüntetéséről

rendelkező végzésének jogszerűségéről kellett döntenie” (lásd: az ítélet indokolásának [19] bekezdését). A Kúria Kfv.V.37.295/2025/2. számú végzésével pedig az alapvetően eljárási kérdést érintően született jogerős ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról döntött. Az indítvány nem tartalmaz arra vonatkozó indokolást, hogy a törvényszéknek az alapvetően eljárási kérdés tárgyában hozott ítélete, illetve a kúriai végzés miatt és mennyiben érinti az indítványban megjelölt alaptörvényi rendelkezéseket, egészen pontosan mivel okozzák azok sérelmét.

[27] Az Abtv. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással az indítványozó kérte az Eütv. 57–58. §-a, valamint az NM rendelet 5–9. §-a Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatát. Az alkotmányjogi panasz mindazonáltal nem tartalmaz részletes indokolást arról, hogy az Eütv. és az NM rendelet egyes rendelkezései miért okozzák az indítványban megjelölt alaptörvényi rendelkezések sérelmét. Az indítványozó nem jelölte meg továbbá azt sem, hogy a támadott rendelkezések közül melyik az a rendelkezés, amelyet a bíróság a konkrét esetben ténylegesen alkalmazott. Az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán bekövetkező Alaptörvényben biztosított jog sérelmére lehet hivatkozni. Megállapítható, hogy az Eütv. indítványban megjelölt 57–58. §, illetve az NM rendelet 5–9. § indítványozó által támadott összes rendelkezését az alapügyben eljáró bíróságok nem is alkalmazták döntésükben. A törvényszék az indítványozó által támadott rendelkezések közül az Eütv. 58. § (3a) bekezdése rendelkezését alkalmazta, ami a védőoltás alóli mentesítés tárgyában kérelemre indított eljárás kapcsán előírja azt, hogy a kérelemhez csatolni kell a mentesítés indokoltságát alátámasztó, a kezelőorvos által adott szakvéleményt. Az indítványozó mindazonáltal még ezen rendelkezéssel kapcsolatban sem fejtette ki, hogy e szabály miért okozza az indítványban felsorolt alaptörvényi rendelkezések sérelmét. Megállapítható ezért, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással előterjesztett indítvány nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti feltételeknek (lásd hasonlóan: 3331/2023. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [38]).

[28] Összefoglalva: jelen esetben az indítványozó nem fejtette ki, hogy a megjelölt Alaptörvényben biztosított jogokat a támadott bírói döntések, illetve jogszabályi rendelkezések miért sértik. Ezért az indítvány kapcsán azt kellett megállapítani, hogy az indítványozó nem hivatkozott olyan pontosan körülírt, releváns alkotmányjogi érvekkel alátámasztott alaptörvény-ellenességre, amelyet az Alkotmánybíróság érdemi vizsgálat tárgyává tehetett volna. A felhívott alaptörvényi rendelkezésekre való hivatkozással az indítványozó alkotmányjogilag értékelhető indokolás hiányában nem támasztotta alá a Kúria Kfv.V.37.295/2025/2. számú végzésének, a Fővárosi Törvényszék 48.K.704.390/2024/4. számú ítéletének, valamint az Eütv. és az NM rendelet támadott rendelkezései Alaptörvénybe ütközését. Az indítvány ezért nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának.

- [29] 3. A fentiekben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem felelt meg az Abtv. 26. § (1) bekezdésében és 27. § (1) bekezdésében foglaltaknak, valamint az indítvány hiányosságai folytán az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában írt feltételeknek, ezért azt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. február 17.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett